

hij, was bij den tijd, en ook bij de andere Z.-Afrikaansche staten ten achter, en moest eerder de bestaande voorschriften herzien. In den raad vond deze opvatting een warmen verdediger, die gedaan wist te krijgen, dat de raad den brieveschrijver een dankbetuiging zond voor zijn gewilligheid om aan den wensch van den raad gevolg te geven (*Med. Journ. of S. Africa*).

NIEUWE ANNEXATIES. — Terwijl, van beneden af het gebied der vrije geneeskundige praktijk meer en meer wordt afgeknabbeld, zoodanig, dat de sociaal-democratische groep van den Duitschen Rijksdag lieden met inkomens tot 5000 Mk. van de zegeningen der ziekteverzekering wil laten medegenieten, beginnen in het overblijvende „vaste” land ook al kwelgaten te vallen. De centumpartij heeft voorgesteld, de advocaten „sociaal” te organiseren, o. a. met het doel, een ziekenkas op te richten. Dit behoeft slechts te gelukken, en de praktijk is zoo goed als geheel onteigend, doch zonder schadevergoeding. Met het oog op zoodanig gevaar beveelt dr. F. BRUCK in de *Allg. med. Centrals.*, n°. 20, nog eens in een warm artikel den overgang der geneeskunst tot een staatsbedrijf aan. Een groot deel der bevolking heeft zich thans jaren lang als soldaat geschikt in de geneeskundige behandeling door staatsambtenaren, en heeft zich daarover allerminst beklaagd. Daarom, meent BRUCK, zou de voor de burgerbevolking veel minder ingrijpende verandering door deze niet als vrijheidsbeperking worden gevoeld.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

OVER DE GESCHIEDENIS DER GENEESKUNST.

Zooals overal, ligt ook hier de waarheid in het midden. Hoofddoel van mijn schrijven was, er op te wijzen, dat het nimmer de taak van den geschiedkundige mag zijn, Zondagmiddaglectuur te vervaardigen. Voor het overige leiden de neigingen van de verschillende beoefenaren naar verschillende richtingen en dit is maar gelukkig ook, want zoo ontstaat „elk wat wils”. Het is evenwel mijn overtuiging, dat de ervaren arts meer heeft aan een uiteenzetting van de wording der geneeskunst aan de hand van de werken der groot-meesters, dan aan een kultuur-historische verhandeling.

Tevens wensch ik op te merken, dat, hoe fraai ook NEUBURGER den inhoud van de geschiedenis der geneeskunst omschrijft, zijn boek doorlopend het getuigenis aflegt, dat zijn opvatting overeenstemt met de mijne. En geeft OSTWALD in zijn „Grosse Männer” niet van dezelfde opvatting blijk? Omschreef niet SALUSTIUS reeds het begrip „geschiedenis” als datgene, wat enkele mannen gedaan hebben? Evenwel „Tous les genres sont bons, hors le genre ennuyeux”. Laten wij ons hieraan houden. Misschien komt de tijd, dat wij verrast worden met een geschiedenis der vaderlandsche geneeskunde, geschreven door iemand, wien naast de gave van het woord genoegzaam geschiedkundige zin gegeven is, om dit werk te volbrengen.

Geldermalsen, 2 Juni 1918.

F. M. G. DE FEIJFER.

VOEDSEL VOOR ZIEKEN.

Begin April 1918 heb ik aan het Geneeskundig Bureau, Bazarstraat 20, 's-Gravenhage, hulp verzocht om spek te krijgen voor een diabeteslijder. Zeer spoedig ontving ik antwoord met de verheugende mededeeling, dat men mij „zeer gaarne” zou helpen, maar eerst moest ik aan dr. SIKKEL opgeven den naam van den patiënt, beschrijving van het ziektegeval, enz.. Ik heb dat natuurlijk aanstonds gedaan en vernam niets meer. Ongeveer 14 dagen later schreef ik weder, waarop ik weer spoedig van het bureau antwoord mocht ontvangen met het verzoek om opgave van de diagnose en of er niet op andere wijze in de behoefte aan vet voor mijn patiënt kon worden voorzien. Enfin, ik schreef maar weer aan dr. SIKKEL en wachtte af. Weer kwam er niets en weer schreef ik aan het bureau, dat nu weer antwoordde met het verzoek hen te willen inlichten, hoe het toezicht op de toewijzingen van het ziekenvoedsel in mijn gemeente geregeld was. Ik heb weer terstond geantwoord en sindsdien, ongeveer half Mei, niets meer vernomen, noch van het bureau, noch van dr. SIKKEL, en mijn